

I

NIC NĂSTRUȘNIC ȘI HOBBY-UL

— La o parte, vierme! țipă Nic Năstrușnic, îmbrâncindu-l în treacăt pe fratele lui mai mic, Petre Perfect, și năpustindu-se în bucătărie.

— NU! țipă Petre Perfect.

Se luă după Nic, agățându-se de piciorul lui.

— Dă-te jos de pe mine! urlă Nic Năstrușnic.

Nic apucă o cutie nedesfăcută de cereale Cip-Cirip.

— Na, na, na, na, na! Eu am luat-o primul! zise el.

Petre Perfect se întinse după cutia cu cereale și i-o smulse lui Nic din mâini.

— Dar e rândul meu!

— Ba nu, e-al meu! țipă Nic.

Nic rupse capacul cutiei și-și vârî mâna înăuntru.

— E a mea! țipă Petre și rupse fundul cutiei.

O jucărie mică, ambalată, căzu pe podea.

Nic și Petre se repeziră la ea în același timp.

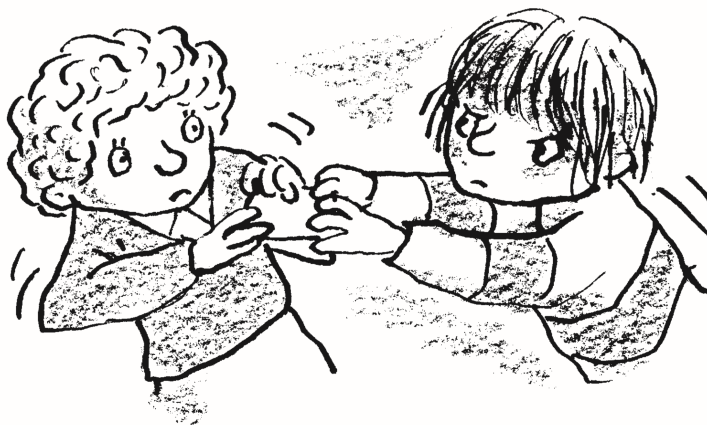
— Dă-mi-o! strigă Nic.

— E rândul meu s-o iau! strigă Petre.

— Fii cuminte, Nic! strigă mama. Dă-mi-o!

Acum!

Nici Nic, nici Petre nu voiau să-i dea drumul.

— NU! țipară Nic și Petre într-un glas. E RÂNDUL MEU SĂ IAU JUCĂRIA!

Nic Năstrușnic și Petre Perfect colecționau surprize, micile cadouri din cutiile cu cereale Cip-Cirip. Ca toți copiii de la școala lor, de altfel. Erau zece surprize colorate de colecționat, de la cea obișnuită, verde, până la cea aurie, foarte rară. Și Nic, și Petre aveau surprize de toate culorile. Mai puțin una: cea aurie.

— Bine, zise mama. Al cui ziceați că e rândul să ia jucăria?

— AL MEU! urlară Nic și Petre.

— El a luat-o data trecută! țipă Nic. Nu mai știi? A desfăcut cutia și a găsit surpriza albastră.

Era adevărat că Petre Perfect găsisese surpriza albastră – acum două cutii. Dar, de fapt, de ce să ia Petre vreuna? „Dacă nu se apuca să colecționeze surprize ca să mă copieze, erau toate ale mele!“, își zise Nic înciudat.

— Nu! urlă Petre, izbucnind în lacrimi. Nic a deschis cutia data trecută!

— Plângăciosule! rânji Nic.

— Termină! zise Petre.

— Termină! îl imită Nic.

— Mamă, Nic mă necăjește! se smiorcăi Petre.

— Acum mi-aduc aminte, zise mama. E rândul lui Petre.

— Mulțumesc, mamă! zise Petre Perfect.

— Nu-i drept! țipă Nic Năstrușnic, în timp ce Petre desfăcea ambalajul jucăriei.

Surpriza aurie sclipi.

— Ooo, uau! spuse Petre, cu gura căscată. O surpriză aurie!

Nic Năstrușnic se simți de parcă îl pocnise cineva în stomac. Se holbă la surpriza aurie strălucitoare, scânteietoare, sclipitoare.

— Nu-i drept! urlă Nic. Vreau și eu una aurie!

— Îmi pare rău, Nic! zise mama. Data viitoare e rândul tău!

— Dar o vreau pe-aia aurie! țipă Nic.

Sări pe Petre și îi smulse surpriza din mână. Era Nic Nimicitorul și mătura totul în calea lui.

— Ajutooor! urlă Petre.

— Fii cuminte, Nic, sau nu mai primești nicio surpriză! strigă mama. Hai, fă curat și îmbracă-te!

— NU! urlă Nic.

Apoi fugi sus, în camera lui, și trânti ușa după el. Trebuia să aibă Surpriza aurie. Pur și simplu trebuia! Nimeni de la școală n-o avea încă. Nic parcă se vedea aieva – în centrul atenției și toată lumea împingându-se și îmbrâncindu-se să-i vadă surpriza aurie. Le-ar putea cere 50 de bani de persoană ca să-i lase să o vadă. Toată lumea voia să vadă și să țină în mână surpriza aurie. Ar fi invitat la toate petrecerile pentru zilele de naștere. Dar nu, uite că Petre avea să fie marele star. Nic scrâșni din dinți la gândul ăsta.

Dar cum să facă și el rost de una? Că surprizele nu se puteau cumpăra. Nu se găseau decât în cutiile cu cereale Cip-Cirip. Iar mama era așa de rea – îi punea pe Nic și Petre să termine cutia înainte să le cumpere una nouă. Nic mâncase munți de cereale Cip-Cirip ca să colecționeze surprize. Toată strădania lui avea să fie în zadar dacă nu găsea una aurie.

Sigur, putea s-o fure pe-a lui Petre. Dar Petre n-avea cum să nu observe și-atunci Nic era suspectul principal.

Sau putea să facă schimb. Da! Să-i dea lui Petre *două* verzi! O ofertă foarte generoasă. De fapt, chiar foarte generoasă. Dar Petre ura să facă schimb. Din nu știu ce motiv, i se părea mereu că Nic încerca să-l păcălească.

Și, deodată, lui Nic îi veni o idee strălucită, spectaculoasă! Adevărul era că ideea asta presupunea un pic, un picușor de păcăleală, dar era pentru o cauză bună. *El* colecționa surprize de mult mai mult timp decât Petre. *El* merita una aurie, nu Petre.

— Aha, ai găsit una aurie, zise Nic, intrând în camera lui Petre. Îmi pare foarte rău!

Petre Perfect ridică privirea – tocmai își lustruia surprizele.

— De ce? întrebă el bănuitor. *Toată lumea* vrea o surpriză aurie.

Nic Năstrușnic îl privi întristat pe Petre Perfect.

— Ba nu, nu mai vrea nimeni. Aduc ghinion, nu știi? Toți cei care au avut una au murit în împrejurări îngrozitoare!

Petre Perfect se uită fix la Nic, apoi la surpriza lui aurie.

— Nu-i adevărat, Nic!

— Ba da!

— Ba nu!

Nic Năstrușnic se plimbă gânditor prin camera lui Petre. Din când în când, își nota ceva într-un carnețel.

— Bile de sticlă, da. Trei cavaleri, da. Setul pentru științele naturii – neah. Colecția de monede, da.

— Ce faci? întrebă Petre.

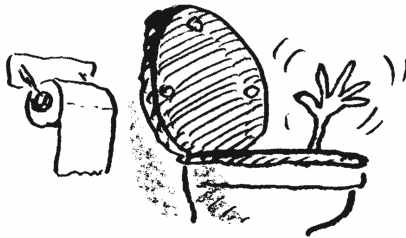
— Mă uitam prin lucrurile tale să văd ce vreau după ce mori.

— Termină! zise Petre. E scorneală aia cu surprizele aurii, nu?

— Nu, spuse Nic. Scrie în toate ziarele. Un băiat, care a ieșit să-și plimbe câinele, a căzut într-o groapă cu lavă topită...

...a mai fost o fată care s-a înecat în toaletă și, pe urmă, băiatul ăla, săracul, care...

— Nu vreau să mor! zise Petre Perfect pălînd.
Ce mă fac?
Nic tăcu o clipă, apoi zise:
— Nu-i nimic de făcut. Odată ce ai surpriza aurie, ești terminat!